

Léto na řeckých ostrovech

Naše letní řecké dobrodružství začínáme v Aténách, městě, kde se nejstarší evropská historie míchá s modernou, a pak se vydáváme na island-hopping po některých z nejslavnějších řeckých ostrovů. Mykonos, Paros, Naxos a Santorini budou letos v létě příjemně vylidněné, a tak je ideální čas na jejich poznávání

TEXT: AMANDA CANNINGOVÁ ● FOTOGRAFIE: ADRIENNE PITTSOVÁ

Členité zátoky Paru jsou znakem, že ostrov a jeho kykladští příbuzní tvoří vrcholky podmořského pohoří

1. Atény

Začněte svou cestu Řeckem v kolébce západní civilizace a ponořte se do historie i moderního ducha města

SELEGANCÍ A LADNOSTÍ, za které by se nestyděli ani tanečníci baletu, se do vzduchu před budovou parlamentu zdvíhá jedna končetina za druhou. Na chvíli se zastaví a pak strmě dopadá zpátky na chodník, kde i s bambulí na botě víří prach.

Je to malá součást výměny stráží, která se předvádí každou hodinu před aténským parlamentem. Vojáci v běžových kiltech, rudých baretech a dřevácích s bambulemi jsou celou dobu plně soustředěni, a to i přesto, že po tvářích se jim řinou kapky potu a všude kolem blýskají fotoaparáty.

Georgianna Hiliadaki, majitelka a šéfkuchařka v podniku Funky Gourmet

Atény jako by se pro taková dramata zrodily. V uličkách nedaleké Plaky zvou číšníci návštěvníky na večeri do svých restaurací a slibují ráj na talíři, zatímco domácí v zakouřených barech hlasitě hrají backgammon. Ducha dávného Řecka oživují mramorem dlážděné ulice, lemované pomerančovými. 2 500 let starou Akropoli, která stráží Atény z kopce, již ale neoživí nic. Byla postavena pro potřeby bohů a zasvěcená Aténě. To, že budova přežila doteď, je důkazem její schopnosti přizpůsobit se době. Během více než dvou tisíciletí byla sídlem řeckých bohů, mešitou, kostelem i harémem. Teď je upomínkou řecké historie, která láká turisty i archeology, kteří obdivně kroutí hlavami nad vynálezavostí jejích tvůrců. Je to skvělé místo pro romantické procházky: páry se zde schází u západu slunce, který sledují od olivových hájů blízko kopce Filopappou.

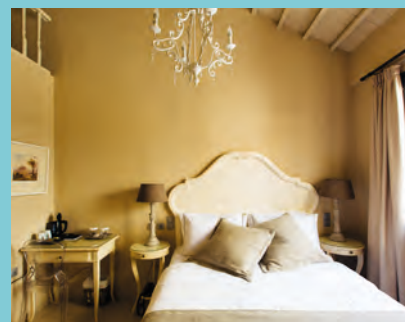
Dnes mohou lidé uctívat bohy, jaké chtějí. V Brettu právě rozlévá moderní Aténa Villy Saraidariová v nádherných modrých šatech průhledný nápoj. Do skleniček je vylévá z dubového soudku a pak je pokládá na mramorový barový pult. Fotografie pana Bretta, který v roce 1909 založil lihovar ouza, pořád visí v pokoji, který se od jeho dob pravděpodobně moc nezměnil. Villy se do tohoto místa zamilovala – má teď možnost věnovat se výhradně ouzu. „Občas sem chodí 70letí lidé, kteří se tady rozpláčou. Pamatují si, jak sem chodívali jako děti,“ říká. „Pořád to tady má toho samého ducha, ty samé příběhy.“

V Gazarte, kde sídlí stará městská plynárna a noční život nabízí pořád širší vyžití, se barmani drží tradic o něco méně. „Když jsme začínali, lidé říkali, že to je špatný nápad, že Řekové mají rádi jen to, co už znají,“ říká majitel Thodoris Koutsovoulos, když sedí pod fíkovníkem na dvorku MoMixu, který je částečně divadlem, částečně laboratoriem a částečně barem. Koktejly se tady rozplývají na jazyku a usrkávat je můžete ze skleniček s kouřícím suchým ledem. Každou noc je tady plno.

Za nejbližším rohem sídlí zase Funky Gourmet, který poznáte po nevýrazných dveřích a zvonečku. Šéfkuchařka Georgianna Hiliadaková s blond kudrnami zde připravuje jídla, která jsou, stejně jako všechno ostatní v Aténách, taky poněkud dramatická. Jehněčí jazyk podává na zlaté ovčí lebce – v ochutnávkovém menu toto jídlo najdete pod názvem Mlčení jehňátek. „Lidé sem chodí na jídlo, protože chtějí novou zkušenost. Není to jen o jídle samotném, je to jako návštěva opery.“ Díky tomuto přístupu získal podnik Funky Gourmet již dvě michelinské hvězdy a jeho devět stolů je téměř neustále rezervovaných. Zdá se, že láska Aténanů k dramatu dostáhla v této restauraci svého zenitu.

Naskočte na taxi do přístavu Piraeus a po tříhodinové plavbě trajektem se dostanete na Mykonos (seajets.gr). ➡

Základní informace

Sweet Home je příjemný malý hotel na klidné ulici jen kousek od restaurace Plaka, Akropole a parlamentu. Pokoje s parketami jsou tiché a pohodlné. Ty na nejvyšším patře mají dřevěné stropy. Z některých balkonů dohlédnete až na Akropoli (pokud se nakloníte) (thesweethomehotel.com).

Acropolis: vstup 20 €/500 Kč, 30 €/750 Kč za komentovanou prohlídku (athenswalkingtours.gr). Ochutnávkové menu ve **Funky Gourmet** vás vyjde na 85 €/2 200 Kč (funkygourmet.com). Ouzo **Brettos** si opatříte za 4 €/100 Kč (brettosplaka.com). Koktejly v **MoMix** dostanete taky za 4 €/100 Kč (momixbar.com).

Erechtheion je mramorový chrám v Akropoli, postavený v období 421–406 před n. l. Vlevo: Villy rozlévá v Brettu ouzo přímo ze soudku

Výhled na Atény z Akropole. Vpravo: Jedna z barevných ulic čtvrti Plaka

Výměna stráží před parlamentem. Vpravo: Koktejly v bublince v inovativním baru MoMix

Sýrové kuličky a med podávané ve Viomě. Vlevo: Farma Vioma ve vnitrozemí Mykonu. Vpravo: Dimitra Asimomytiová

KYKLADY

Koně jsou pro ostrovní vnitrozemí typické. Vlevo: Větrný mlýn ze 17. století nad Horou. Vpravo: Bílé domy s modrými okenicemi a dveřmi v Hore

2. Mykonos

Tento ostrov není jen hlavním městem zábavy celého Řecka – naskočte na kolo a podívejte se do jeho tajných zákoutí

NA POLEDNE VLÁDNE ve městě Hora ticho, ale nenechte se oklamat. Mezi butiky se prochází jen pár lidí: podívají se do výkladu na Gucci hodinky, pak na sluneční brýle Chanel nebo odpočívají na terasách restaurací s ledovou kávou v ruce a s talířem dušených mušlí. Nepravidelné dlážděné uličky se svažují dolů k nábreží, které mělo před stovkami let bránit větru i pirátům a chránit město, když ještě bylo opravdu klidné. Nad městem je sedm větrných mlýnů, které se objevují snad na všech pohlednicích z města. Obilí, které kdysi mlely, mělo tak velkou hodnotu, že se mu říkalo bílé zlato.

Když se sem ale půjdete podívat pozdě odpoledne, všechno bude jinak. Zástupy domácích i návštěvníků se z restaurací a barů vylévají na ulice a užívají si chutné grilované dobroty, které Hora nabízí. Všechny sídlí v hezkých bílých budovách s modrými okenicemi, které dokonale ladí s oblohou. Užívají si rozhovory, hudbu a ruch v ulicích a po večeri se vydávají do přístavu na drink, kterým zakončují den. Nad mořskou hladinu se sklání malé Benátky – zástup měšťanských domů postavených částečně nad vodou. Právě sem lidé obvykle chodí, když chtějí pozorovat západ slunce – pokaždé tady vyroste les selfie tyčí, které chtějí tento okamžik zachytit předtím, než pomine.

V tomto turistickém ráj ale pořád prosvítá život a kultura místních. Každé ráno se v kostelech zapalují svíčky a muži s rybářskými pruty se pořád potkávají na pobřeží,

aby si večer trochu zalovili. Nikoleta, tkadlec v černých šatech, si na sebe pořád vydělává díky starodávnému tkalcovskému stavu, na kterém pracuje ve své dílně na nábreží. „Z další generace bude tenhle stroj umět používat už jen má dcera,“ říká s úsměvem na obličej plném vrásek. „Chce udržet tradici při životě.“

Dimitra Asimomytiová to zprvu vnímala úplně jinak. Tato rozená ostrovanka se nejdříve vydala do světa, ale kvůli recesi se později vrátila zpátky k rodičům a jejich vinicím. „Kamarád se mě snažil přemluvit, abych převzala otcovo podnikání, ale nikdy mě to nelákalo,“ říká, když si nasazuje cyklistickou přilbu. „Vino mě prostě nevzrušuje. Pak mě ale napadlo něco jiného. Byla jsem z toho tak hotová, že jsem tu noc ani nemohla usnout.“ Rozhodla se zkombinovat lásku k cyklistice s touhou ukázat lidem Mykonos, který je vzdálený od cirkusu obklopujícího město Hora. Pořádá proto prohlídky z rodinného statku Vioma a návštěvníky pak vede po polních cestách, lemovaných kamennými zdmi, za kterými rostou fíkovníky a pasou se kozy. Když se pak světlo na horizontu navečer zabarví dozlatova, cyklisty odmění piknikem na prázdné pláži s domácími houskami a skleničkou vína. O západ slunce na této pláži si dělí jen s několika jezdci na koních z nedalekého statku.

„Nejsem odborník na památky,“ říká Dimitra zpátky ve Viomě, kde si pochutnáváme na uzené šunce, rajčatech, právě vyrobeném sýru a nedávno stočeném medu. „Já se chci s návštěvníky podělit o život, který tady

vedeme.“ Její táta Nikos a máma Helena jsou taky s námi na terase: dolévají víno a krájí mandlovo-citrónový dort. Panagia Tourliani, klášter, který je zde vlastníkem půdy, pokojně sedí na kopci za řadami a řadami vinic. Jako by strážil vše kolem sebe – moře, víno, lidi... „Občas ráda zajdu i do Hory,“ říká Dimitra, když se do údolí pomalu vkrádá večerní vánek. „Ale tady má ostrov úplně jiný charakter. Tady prožíváme to, co nám je nejdražší.“

Naskočte na rychlý trajekt Hellenic Seaways a za 45 minut se dostanete na Paros (35 €/900 Kč; hellenicseaways.gr). ➡

Základní informace

Grace Mykonos je skvělý ostrovní hotel s příjemně chladnými pokoji s výhledem na moře, inovativním jídlem, podávaném v restauraci u bazénu, příjemným personálem a v pokojné lokalitě dostatečně daleko od městské divočiny (gracehotels.com).

🕒 Dvouhodinový výlet na kole 35 €/900 Kč (yumypedals.gr) **z Viomy** (mykonosvioma.gr) nebo projížďka na koni (75 €/1 900 Kč; mykonoshorse.com).

Rybář v „Malých Benátkách“, ve městě Hora, čeká na úlovek

Lod' v přístavu Naoussa.
Vlevo: Zavěšování úlovku
v Naousse.
Vpravo: Náboženské ikony
na lodi Rofos

3. Paros

Je na čase vyplout na tradičních rybářských lodích, vychutnat si hostinu z darů moře, místní víno a pláže

PAROS JE ARCHA, která zachránila révu odrůdy Malvasia,“ vypráví nám Savvas Moraitis ve svém kamenném sklípku na Naousse. „Náš ostrov byl jediným místem, kterému se vyhnula mšička révokaz, která tuto odrůdu vyhubila v celé Evropě.“ Nalije si sklenku malvázského vína a napije se. „Vidíte, je čistounké a svěží, stejně jako naše moře.“

Moře je v myšlenkách obyvatel Paru neustále, i když mluví o víně. Mořský vánek, omezené množství sladké vody a písčité půda vytvářejí jedinečné podmínky, díky nimž zde nalezneme zcela jiná vína než ve zbytku Evropy. Na výsostném místě ve vinařství Moraitis je posazen model lodi Seveasti, která kdysi přepravovala jejich víno po celém Egejském moři a vyplouvala z nedaleké pláže. „Moře je důvod, proč lidé žijí právě tady,“ vysvětluje Savvas.

V nedalekém přístavu na lavičkách od svítání do soumraku klábosí prošeďivělí muži, sem tam se zvednou a zkontrolují své rybářské pruty. Costa, technik z Atén v důchodu, tráví na ostrově 6 měsíců v roce. „Tohle je teď moje práce,“ říká a ukazuje na vodu. „Chytám ryby, jím ryby a dívám se na rybářské lodě.“ Není jediný, koho lákají tak jednoduché starosti. Když se stíny podél vydlážděného nábreží začnou protahovat, v restauracích se zaplňují stoly jen necelý metr od moře. Číšníci vyvěšují nad vchodové dveře chobotnice, aby nalákali hosty na své úlovky a sardinky, humři a parmice odpočívají na ledu na vyvýšených stolech, což místní kočky nenechávají v klidu.

Rybářské lodě připlouvají a odplouvají, protáhnou se z přístavu kolem pevnosti, která kdysi bránila město před nájezdy pirátů. Ze zvláštní pocty k těm časům vlaje nad několika místními bary známá Jolly Roger s lebkou a zkříženými hnátami, jejich interiéry jsou hojně zdobené rybářskými sítěmi a skleněnými plováky. Zákazníci se šnorchly a plážovými taškami vcházejí a vycházejí a hledají místo nejbližší k vodě.

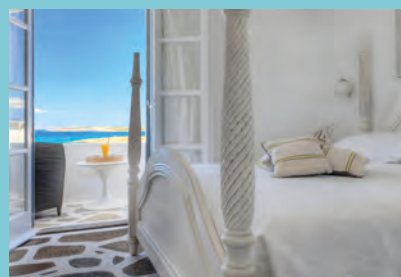
Většina lidí tráví den hledáním té nejlepší pláže. Pro každého je to na Paru jiná. Najdete tu písčité pláže, na které se za cvrlikání cikád dostanete cestičkou z útesu, lemovanou vřesem. Pláže, kde děti prohledávají skalní jezírka a svůj úlovek schraňují v plastových kyblíčcích. Pláže, jejichž skály mají magické exfoliační schopnosti, když se otírají o kůži. Pláže, kde si teenageri kopou do míče a pak sviští na windsurfech. Pláže se slunečníky a šlapadly a také pláže, kde pod azurovou oblohou není nic jiného než oblázky, které jsou omývané jemnými vlnami.

Olivier Kindinis nicméně trvá na tom, že na ty nejkrásnější pláže se dá dojet pouze na lodi. Založil zážitkovou agenturu Paros Adventures, spojil se s místním kapitánem Iliasem a na jeho upravené rybářské lodi Rofos se s návštěvníky vydávají odhalovat skryté zátoky a ostrovy na pobřeží Paru. „Já jsem kluk z města,“ říká Olivier, když se Rofos nechává unášet křišťálově čistou vodou Modré laguny, jejíž písčné dno je vidět i pod 14 metry vody. „Když žijete u moře, každé ráno se probudíte s úsměvem.“ Proplouváme kolem malého ostrůvku, kde byl na počest paroských rybářů

postaven kostel sv. Mikuláše. Svíčky v jeho oknech zastávají za temných nocí funkci majáku. Vjíždíme do zátoky obklopené vysokými útesy a Ilias vypíná motor. „Když zavítáte na Paros a nevyjedete si na lodi, je to, jako byste tu nebyli,“ dodává Olivier. „Přijdete o tohle všechno.“ Ukazuje na průzračnou vodu, na jejíž hladině se slunce blýská jako diamanty. Jedinými diváky jsou rorýsi, kteří krouží nad námi. Každý tu prostě skočí do vody, tomu nikdo neodolá.

Trajekty Blue Star Ferries vás zavezou na Naxos za 45 minut (od 11 €/275 Kč; bluestarferries.gr). ➡

Základní informace

Hotel Lilly Residence v námořnickém stylu s bílými zdmi a vydlážděnými podlahami má pokoje s výhledem na krásný bazén a terasu. Jen kousek odsud naleznete přístav a klidnou pláž, kde si můžete zaplatvat. Ubytování je pouze pro dospělé (od 94 €/2 350 Kč; lillyresidence.gr). **🕒** Třiapůlhodinový výlet na lodi **Rofos** stojí 30 €/750 Kč (rofos-paros.gr). Soukromé plavby jsou možné za 460 €/11 500 Kč (parosadventures.com). Ochutnávka vína v **Moraitu** 5 €/125 Kč (moraitiswines.gr).

Objevování křišťálových
vod Paru při plavbě na Rofu,
tradiční rybářské lodi

Výhled na městečko Halki
v pohoří Tragea, hluboko
ve vnitrozemí ostrova Naxos

4. Naxos

Vydejte se do hor ve vnitrozemí a objevte jedinečnou a chráněnou kulturu řemesel a místních produktů

OSTROV NAXOS se od svých sousedů liší. Jen těžko uvěříte, že je součástí stejného souostroví. Od pobřeží stoupají pláně pokryté zlatými klasy pšenice a přes úpatí hustě porostlé cedry a olivovníky, které zde rostou už přes 500 let. Traktory se hrnou po úzkých silnicích lemovaných kaktusy a žulovými horami, které vrhají tmavé stíny do údolí. Daleko nahore se ve větru vznášejí osamělý orel.

Naxos se vždy odlišoval. Vše je soustředěno do vnitrozemní a obyvatelé se spoléhají spíš sami na sebe než na to, jakou obživu jim může nabídnout moře. Nejdůležitější města nenalezneme na pobřeží, nýbrž v centru ostrova. Halki, schované hluboko v horách, bylo hlavním městem až do roku 1950, kdy se veškerý administrativní život přesunul do přístavního města Naxos. Na rozdíl od Naoussy na Paru nebo Hory na Mykonu není většina staroměstských budov bílá s modrými okenicemi. Ulice jsou široké. Domy jsou malovány v pastelových odstínech a jsou postaveny v neoklasicistním stylu s impozantními okny.

Ve druhé polovině 20. století se Halki rozpadlo, ale dnes je opět kulturním srdcem ostrova. O jeho oživení se zasloužili manželé Katharina Boleschová a Alexander Reichardt, kteří zde žijí od roku 1989 a ve své dílně vyrábějí keramiku, šperky, litografie a výrobky z mramoru. Jejich galerií Fish & Olive prochází neustálý proud návštěvníků. „Všechny cesty vedou do Halki,“ říká Katharina, která jemně umístila keramickou olivu

na stranu vázy, zatímco Alex namaloval obrys ryby na misku. „Na pobřeží nikdy nikdo nežil – vždy jsme tady měli vše, co jsme potřebovali. Život byl vždy uprostřed ostrova.“

O pár mil dál v městečku Apiranthos o to samé už od roku 1980 usiluje jedno ženské sdružení. Nedaleko vrcholu vesnice se otevřenými okny line do malé místnosti chladný horský vzduch a skupinka 20 žen vyšívá košile a tká ubrusy a příkrývky k prodeji. Jejich účelem je udržovat horské tradice, a tak si zachovat tolik důležitou samostatnost.

Naxos si svou nezávislost pojistil tím, že jeho půda je neplodnější z celého souostroví Kyklad. Nikdo se tedy nemusí vydávat přes moře pro zásoby. V Halki rostou meruňky, hrušky a citrony v každé zahrádce a spousta se jich povaluje tak, jak spadnou ze stromu. Není divu, že ochráncem ostrova je Dionýsos, bůh vína, radosti a plodnosti. „Lidé říkají, že tu bylo tolik vína, že teklo v řekách,“ říká se smíchem průvodkyně Eleni Kontopidiová. „Možná právě hojnost probouzí v lidech tvořivost. Vezmete vše, co máte, a proměníte to v umění.“

Díky hojnosti také obyvatelé Naxu až nezvykle hodně jedí a krmí zvířata. V kuchyni na statku v údolí pod Halki nám Eleni představuje Yannise, farmáře z kozí farmy, který právě míchá čerstvou dávku syra a na podpěrc židle má odloženou sklenici raki. Spolu s ním je v místnosti i jeho žena Maria, která nám snášej další a další talíře jídla: obalované cukety, spanakopity se špenátem,

salát z rajčat, okurky a fenyklu a baklavu – vše domácí z vlastních surovin. Mají obavy, že nám toho nabídli málo. „Na Naxu je pohostinnost velmi důležitá,“ vysvětluje Eleni a ochutnává kozí sýr. „Když žijete v horách, jste odříznutí od světa a to vás vede k větší solidaritě s ostatními. Moc neutrácíme za věci, ale rádi se podělíme o to, co máme.“

Je čas na poslední dvouhodinový trajekt do města Fira na Santorini (od 21 €/525 Kč bluestarferries.gr). ➔

Základní informace

Nissaki Beach ve městě Naxos má velké, útulné pokoje, které jsou uspořádané kolem bazénu. Večerní koktejly si můžete vychutnat při západu slunce na molu u moře (od 170 €/4 250 Kč; nissaki-beach.com).

❗ Umění Kathariny a Alexandra je k vidění na výstavě **Fish & Olive** (fish-olive-creations.com). Pro návštěvy Apiranthu s průvodcem se podívejte na naxostours.net. Mezi skvělé zážitky patří návštěva v lihovaru Vallindras na Halki, který vyrábí místní nápoj Kitron, lis na olivy a muzeum **Eggares** (olivemuseum.com) a kurzy vaření v restauraci **Platia** (od 48 €/1 200 Kč; platianaxos.com).

Zleva doprava: Barevné zákoutí v uličkách Halki; barvy ve Fish & Olive; Alexander Reichardt a pes Nemo

Zleva doprava: Obalované cukety na farmě Yannise a Marii (uprostřed); olivovníky na jejich farmě

Zleva doprava: Typický dům na Halki; koza na farmě Yannise a Marii; tkalcovský stav v ženském sdružení v Apiranthu

5. Santorini

Zakončete cestu na ostrově proslulém dechberoucími západy slunce – a než odjedete, odhalte jedno nebo dvě překvapení

Zivot na Santorini se zastavuje přibližně hodinu před soumrakem. Pláže zejí prázdnotou, prohlídky jsou u konce, děti jsou vyháněny od hotelových bazénů, každý, kdo je na cestě, ji rychle dokončí. Je tu takové nepsané pravidlo, že od této chvíle do setmění si každý hledá pohodlné místo s dobrým výhledem na slunce, které pomalu a majestátně zapluje do vln Egejského moře.

Většina pozorovatelů míří do malého městečka Oia na severu Santorini. Odtud bylo Santorini zachyceno na fotkách více než kterékoli jiné místo celého Řecka. Méně hektické místo k rozjímání u západu slunce nabízí městečko Fira. Stejně jako v Oie se i zde bílé budovy a kostely s kupolemi rozlévají po útesu, jako by se na skále držely v rozporu se zákony gravitace a techniky.

Když začne obloha skrze zlatavé a jantarové odstíny blednout do fialového nádechu,

páry si na procházce vychutnávají víno, ryk ze svatebních oslav na terasách restaurací utichá a motorové čluny a jachty se na vodě stáčí směrem na západ. Všechny oči se nyní upírají k západu slunce a vytrvají tak, dokud se na potemnělé obloze neobjeví první hvězdy a srpek stříbrného měsíce. A pak se vše znovu vrátí k životu, objednávají se koktejly, všichni hlasitě debatují a prázdninové hýření je zpět.

Santorini se na horní příčky seznamu nejkrásnějších míst pro sledování západu slunce dostalo díky geologii: tento ostrov, stejně tak jako další maličké ostrůvky na pobřeží jsou pozůstatky sopky, která vybuchla před 3500 lety. Jeho města, která najdete na každé fotce nezapomenutelného západu slunce, jsou vybudována na okraji kaldery. Dokonce i popel hrál po výbuchu

významnou roli – vytvořil úrodnou půdu pro plodinu, kterou by tu asi nikdo nečekal: rajče.

V továrně na jihu ostrova startuje Antonis Valvis ocelový stroj velikosti kombajnu. Pásy se rozjedou, ozubená kolečka se točí a kola rachotí. Továrna je od roku 1981 zavřená, ale dříve zásobovala rajským protlakem a rajčaty v plechovce celý region a přes deset let je dodávala i řecké armádě. Když Antonis oživí starý stroj, má na tváři spokojený úsměv. Dříve zde pracoval jako hlavní technik a teď jako příležitostný průvodce. „Když byla továrna po druhé světové válce postavena, procházelo Santorini velmi tvrdým obdobím,“ říká. „Díky pracovním příležitostem, které nabízela, přežila většina vesnic na ostrově.“

Dnes je zde muzeum, kde zůstaly všechny stroje ve stylu Heathe Robinsona netknuté, v bývalých dílnách se pořádají výstavy a na okolních pozemcích koncerty. Nemůžete odejít, aniž byste ochutnali osvěžující, sladoučkou šťávu vymačkanou ze santorinských rajčat – rudě zbarvenou krví každého tvrdě pracujícího farmáře a s vůní po sluníčku, připomíná Antonis. „Pro lidi na Santorini je tahle továrna jako chrám,“ dodává a kopne do sebe zbytek šťávy. „Takže přijďte nejdřív sem a pak si běžte vychutnat západ slunce.“

AMANDA CANNINGOVÁ na své první cestě do Řecka objevila, jakou výhodu má jídelniček sestávající převážně ze sýra a ouza.

Základní informace

Sun Rocks má 18 čistě bílých pokojů s terasami, které jsou rozestavěny po útesu. Nabízí mnohé luxusní prvky jako kávovary Nespresso nebo CD přehrávače. Ze všech pokojů je nádherný výhled, stejně jako od bazénu i restaurace (od 193 €/4 825 Kč, sunrocks.gr).

Vstupné do Rajčatového muzea stojí od 5 €/125 Kč (santoriniartsfactory.gr).

Západ slunce nad bílými domy
a ikonickými kupolemi městečka Fira